

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Noget om Hr. Rasks Betænkeligheder angaaende Eddas Oversættelse

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 590. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1810_132-txt-shoot-idm186/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Nyeste
Skilderie af Kjøbenhavn.

Syvende Aargang. No. 38.

Kjøbenhavn, trykt hos P. H. Schæfers Enke.

Løberdagen den 17 Februarli, 1820.

Obligationen eller de to Speculantere.

(Fortset.)

Fjerde Capitel.

Dubæus var aldrig saasnart kommen hjem, førend hans Ven og Discipel Procurator Nap indfandt sig hos ham, for efter Lovte at berette ham, hvoreledes det gik med den Sag, han havde overdraget ham at besørge. Men førend vi gaar videre i vor Fortælling, maa vi seere et lille Miniaturemalerie af denne Procurator.

Procurator Nap kaldtes af alle dem, der kjendte ham, *Commeprocureator*, men enten det nu var fordi han havde andre i Kommen, eller fordi andre havde ham i Kommen, kunne vi ikke bestemme. Nok er det, han var almindelig bekendt under dette Navn. At han var en Person, der kunde bruges som en *Commepuffert*, en *Commefnu* &c., det var hele Verden enig om; men hele Verden var ogsaa enig om, at han allerede længe havde forstjænt Skriffen, og alligevel havde han hidtil bestandig undgaaet den. Han havde allerede for endel Aar siden taget dansk juridisk Examen med Caracereer af et uhegven, endskjønt hans Uvenerne paasåede, at det kun maatte være til Spicsbubstregere han et var uegven. I endel Aar levede han som Procurator paa Landet, hvor han drev stakring og rensede sig som en glubende Djævel, med den Fortjæl, at Djævelen kun stader

skider levende Fjævel, naar den er stukt en, og han derimod, forargede sig baade paa de Døde og Levende, endog naar han var mest. Men Dønderens forfulgte ham saa meget med Hug og Sleg, at han tilslut, kjed af at være Resfærdigheds Martyr, skattede ind til Hovedstaden, hvor han nedsatte sig som *Commissionar*. Saalænge han havde Penge tjente han Folk, som vare i Trang, med Laan, imod at faae en billig *Douceur*; thi Nænter kunde han for sin Døds ikke høre navne, og kjæde Gjældsbevister, som han indbrev med en Creditors hele Strængighed. Men da hans Penge begyndte at tage af, lod han sig bruge som juridisk Consulent, og til at gjøre Indførelse hos Folk. Som en Hader af Falerie var han saa samvittighedsfuld i sit Kald, at han ikke sparede Halsmen, mindre Dønen, de Rakkets Debitorer laae paa. Han skrev derhos for Detalling Skjoder, Contracter, Klager og Ansøgninger o. s. v. Med Dubæus var han vidtlafrig beskæftiget, i egentlig Forstand i Spindelnie, thi han var en Søn af Dubæus's Sødskendebarn, som længe havde arbejdet i Spindehuset i Hamborg. Dubæus brugte ham som et dagligt Huusmiddel og som et Skjæmsbrødt, bag hvilket han gjorde alle sine *Hokuspokus*. Denne Gang havde han brugt ham til at paasnalte Hr. Blinck Obligationen. — Da Dubæus saae ham komme, hoppede hans Hjerte af bare Længsel: "Velkommen lille Nap", raabte han i sin Glæde: "naa, hed han paa Krogen?" — Nap. I Begyndelsen liden, men han slaa den igjen, Hr. Dubæus. Hans Næse kaaer vel efter Proficem,

